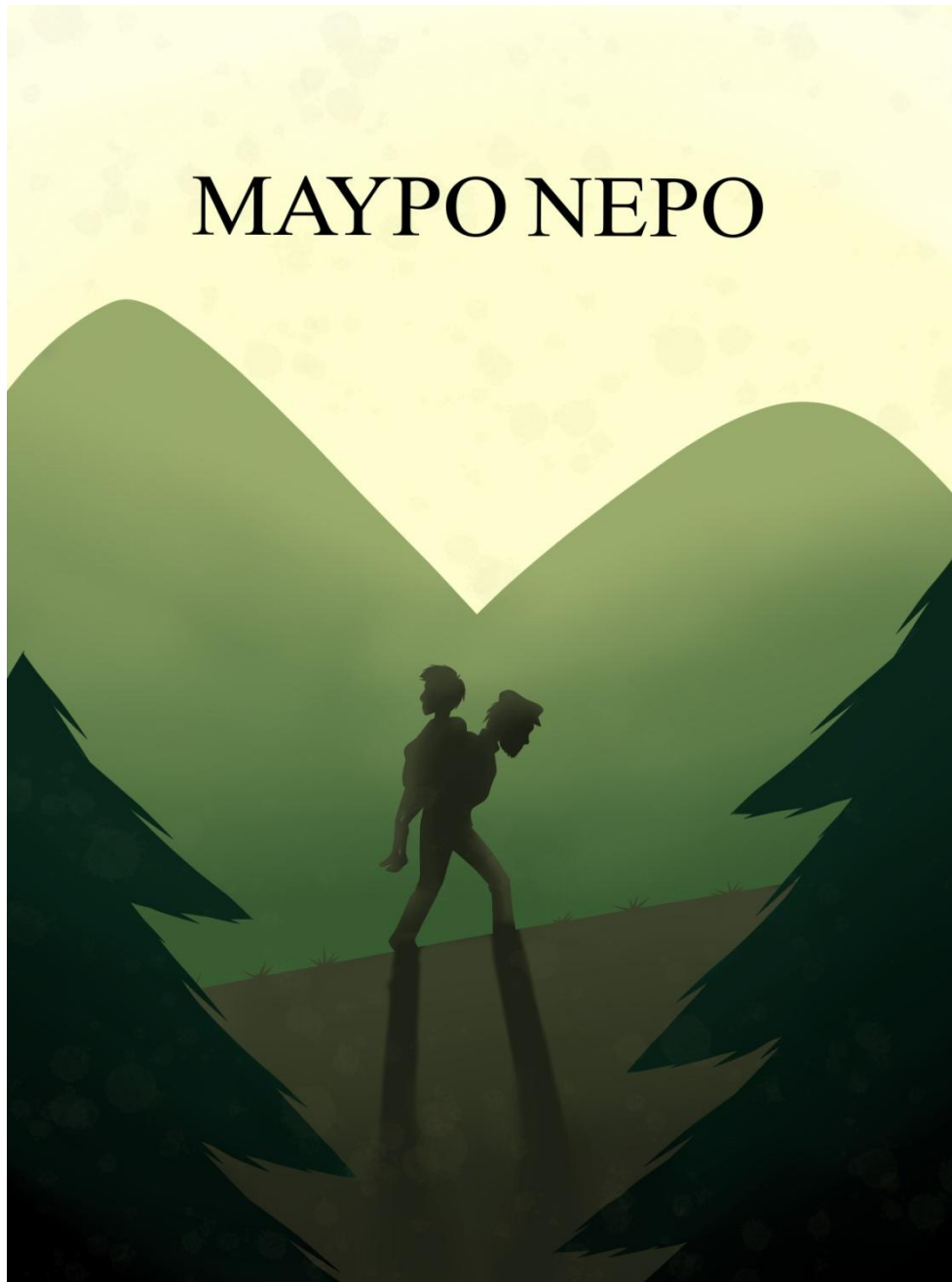

Αποτίμηση για το Πρόγραμμα Φιλαναγνωσίας

Για τέταρτη (4) συνεχή χρονιά πραγματοποιήθηκε στο σχολείο μας Πρόγραμμα Φιλαναγνωσίας. Το Πρόγραμμα ανέλαβαν φέτος, τη σχολική χρονιά 2019-2020, οι καθηγήτριες ΠΕ02 Τζένη Τζάνη και Φρούντζου Καλλιρρόη και ο καθηγητής ΠΕ03 Παππάς Χρήστος και συγκροτήθηκε ομάδα 25 μαθητών της Γ΄ Γυμνασίου. Επιλέχθηκε για ανάγνωση η νουβέλα του Μ. Μακρόπουλου, Μαύρο Νερό, εκδόσεις Κίχλη. Το βιβλίο δόθηκε σε όλους τους μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου και όχι μόνο στα μέλη της ομάδας.

Καλλιτεχνικό εξώφυλλο - πρόταση της μαθήτριας Ηλέκτρας Σάτσελ.

Οι στόχοι του Προγράμματος ήταν:

- Η προώθηση της φιλαναγνωσίας
- Η αισθητική απόλαυση της ανάγνωσης του λογοτεχνικού βιβλίου
- Η συζήτηση κοινωνικών θεμάτων και η κοινωνική ευαισθητοποίηση των μαθητών
- Η καλλιέργεια της ομαδοσυνεργατικής μάθησης και του διαλόγου
- Η καλλιέργεια της κριτικής σκέψης.

Συναντήσεις ομάδας - Υλοποίηση Προγράμματος

Κάθε Τρίτη, την 7^η ώρα, η ομάδα συναντιόταν σε αίθουσα του σχολείου. Με την καθοδήγηση των καθηγητών διάβαζαν, σχολίαζαν και αντάλασσαν απόψεις ελεύθερα σχετικά με θέματα κοινωνικού προβληματισμού που προέκυπταν από την ανάγνωση του βιβλίου. Κυρίαρχα θέματα ήταν η μόλυνση του περιβάλλοντος, οι επιπτώσεις της στη φύση και τον άνθρωπο, η σχέση ανθρώπου - φύσης, ανθρώπου - θεού και ανθρώπων μεταξύ τους. Αποσπάσματα του βιβλίου λειτούργησαν και χρησιμοποιήθηκαν συχνά ως παράλληλα κείμενα στη διδασκαλία του μαθήματος των Νεοελληνικών Κειμένων της Γ΄ Γυμνασίου.

Το ξαφνικό κλείσιμο των σχολείων λόγω του κορωνοϊού δεν μας επέτρεψε να συναντηθούμε από κοντά με τον συγγραφέα Μ. Μακρόπουλο και να ενημερωθούμε από περιβαλλοντικές ομάδες για την προώθηση της μείωσης της ρύπανσης και της σπάταλης κατανάλωσης, τη διασφάλιση της βιώσιμης χρήσης των ανανεώσιμων φυσικών πόρων και την προστασία της άγριας ζωής (WWF Ελλάς και ANIMA), όπως αρχικά είχε προγραμματιστεί. Παρ' ολ' αυτά την περίοδο που τα σχολεία παρέμειναν κλειστά ζητήθηκε από τους μαθητές μέσω της ασύγχρονης εξ αποστάσεως εκπαίδευσης να ολοκληρώσουν την ανάγνωση της νουβέλας, να απαντήσουν σε φύλλο εργασίας με ερωτήσεις κατανόησης και τεχνικής του κειμένου καθώς και με ερωτήσεις προβληματισμού. Επιπλέον ζητήθηκε από τους μαθητές να δώσουν το δικό τους τέλος στην ιστορία. Μέρος του υλικού που προέκυψε, στάλθηκε ηλεκτρονικά στον συγγραφέα, το οποίο παραθέτουμε ακολούθως.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΤΕΛΟΣ

Ο Πατέρας την κοίταξε. Ήξερε καλά τι θα γινόταν αυτός και ο Φόρης αν πέθαινε κι εκείνη. Όμως γιατί να συνέβαινε αυτό; Η ίδια το είχε πει καθαρά «Όσο κρατήσει». Θα μπορούσε να την κατεβάσει στα Γιάννενα στο μικρό νοσοκομείο που είχαν εκεί. Το μοναδικό σε αυτά τα χωριουδάκια... Όμως ο Φόρης; Τι θα έκανε; Για να πάει στο χωριό θα έπαιρναν δύο ημέρες και άλλες δύο για να γυρίσει. Ο Πατέρας δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνο το βράδυ. Σκεφτόταν τι να κάνει.

Το άλλο πρωί ο Φόρης είχε ξυπνήσει πολύ νωρίς και περίμενε τον πατέρα όπως κάθε πρωί να τον πλύνει και να τον ξανανεβάσει πάλι στο άλογο. Είχε κάνει όνειρα και τώρα θα τα πραγματοποιούσε. Μα σαν είδε τον Πατέρα κάτι δε του άρεσε. Ήταν σοβαρός και σκεπτικός. Τον ρώτησε τι έχει. Δεν απάντησε, μόνο τον κοίταξε λυπημένα. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως ο Πατέρας είχε γεράσει. Στο πρόσωπο του ήταν χαραγμένες ρυτίδες οι οποίες πρόδιδαν περιπέτειες που είχε περάσει. Στα μάτια του υπήρχε μία ελαφριά θολούρα, δεν μπόρεσε να καταλάβει αν ήταν από γερατειά ή κλάμα. Τρόμαξε. Μα δεν είπε τίποτα.

Μόλις ξύπνησε και η γυναίκα τον ανέβασαν στην μαύρη φοράδα. Ο πατέρας κι αυτή πήγανε μέσα να ετοιμάσουν το φαγητό γιατί ξέρανε ότι ο Φόρης δεν θα ήθελε βοήθεια. Εκεί που περνούσε η ώρα ήσυχα και ακουότανε μόνο το τραγούδι της γυναίκας ο καλπασμός του αλόγου και τα πουλάκια ξαφνικά ακούστηκε η φωνή του Φόρη. Δεν ακούστηκε όμως λυπημένη, μα χαρούμενη και ξαφνιασμένη. Ο πατέρας σηκώθηκε αμέσως. Βγαίνει στο κατώφλι και κοιτάζει προς τον γιο του. Και έμεινε άφωνος. Ο Φόρης κουνούσε χέρια πόδια ζωηρά και με το ένα χέρι προσπαθούσε να χαιρετήσει και με το άλλο χάιδευε την φοράδα που τόσο επιθυμούσε... μόλις τον κατέβασαν ο Φόρης είδε τον πατέρα του να κλαίει. Με απότομες και άγαρμπες κινήσεις, γιατί δεν ήξερε να περπατάει και τα πόδια του ήταν αδύναμα, πήγε κοντά στον πατέρα του.

-« πατέρα είσαι καλά;» τον ρώτησε αγκομαχώντας ο γιος. -

« παιδί μου τι... τι Τι θαύμα είναι αυτό;» ρωτάει ο πατέρας χαιδεύοντας το πρόσωπο του μονάκριβου γιου του. Ο Φόρης

καταλαβαίνοντας τι ήταν αυτό που είχε κάνει τον πατέρα να κλάψει του είπε εύθυμα

-« πατέρα ήθελα να στο πω το πρωί μα σε είδα άκεφο και σκέφτηκα να μην σε βαρύνω με τις δίκες μου σκοτούρες. Χθες το βράδυ είδα στο όνειρο μου πως έτρεχα με το άλογο. Εκεί λοιπόν που κάλπαζα είδα ένα κλαδί στο οποίο θα έπεφτα πάνω του. έτσι άπλωσα το χέρι μου και έπιασα κάτι. Ξύπνησα και είδα το χέρι μου να έχει πιάσει μια σανίδα του κρεβατιού μου ... τρελάθηκα πατέρα δεν ήξερα τι να κάνω. Ύστερα άφησα την σανίδα και κατέβασα το χέρι μου.. άρχιζα να νιώθω τα πόδια και τις άκρες των δαχτύλων μου..μετά από αυτό δεν κοιμήθηκα καθόλου το υπόλοιπο βράδυ...» Ο Φόρης τα είχε πει αυτά με μια ανάσα και είχε λαχανιάσει. Κοίταξε τον πατέρα... ξαφνικά είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Οι ρυτίδες χάθηκαν και σχηματίστηκε το καλύτερο χαμόγελο ο Φόρης δεν είχε ξαναδεί ομορφότερο χαμόγελο στην ζωή του. Η γυναίκα άρχισε να τραγουδάει ένα πολύ όμορφο τραγούδι εκείνη την στιγμή. Εκείνο το βράδυ έγινε γλέντι κανονικό και ο Φόρης είδε τον πατέρα του για πρώτη φορά τόσο χαρούμενο. Εκείνο το βράδυ όλοι κοιμόντουσαν γλυκά. Όλοι; Όχι. Ο πατέρας ήταν ξύπνιος άλλα δεν βασανιζόταν αυτή τη φορά να βρει μια ιδέα. Την ιδέα την είχε βρει. Θα πήγαιναν όλοι μαζί στα Γιάννενα και ύστερα όταν θα γινόταν καλά η γυναίκα θα πήγαινα μια εκδρομή με τα άλογα. Αυτή τη φορά ο πατέρας ήταν σίγουρος για το μέλλον τους. (Θάλεια Οικονομοπούλου)

Η Σοφία Κωσταρά, αν και η ίδια ήταν άρρωστη είχε ξεκινήσει εδώ και πολλούς μήνες να αγωνίζεται για το δίκιο της αλλά και όλων των ανθρώπων του χωριού.

Νωρίς το πρωί ενημέρωσε τον Πατέρα και τον Χριστόφορο, ότι ήδη έχει κάνει αρκετές συναντήσεις μ' έναν έντιμο δικηγόρο στα Γιάννενα αλλά με μια καλή δημοσιογράφο. Τους παρακάλεσε την επόμενη ημέρα να την ακολουθήσουν στα Γιάννενα. Θα πήγαιναν και οι τρεις με τα άλογα.

Πατέρας και γιός συμφώνησαν αμέσως και τα ξημερώματα ξεκίνησαν για την πόλη.

Ο δικηγόρος μαζί με την δημοσιογράφο τους περίμεναν και μόλις τους είδαν, ζήτησαν να ακούσουν για άλλη μια φορά, μα με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες, το τι τους είχε συμβεί.

Αφού άκουσαν όλα τα γεγονότα, συγκινημένοι, τους υποσχέθηκαν ότι πολύ σύντομα θα έχουν νέα τους.

Και πράγματι ! Μετά από δυο εβδομάδες περίπου, άρχισε να μαζεύεται κόσμος στο χωριό. Κάποιοι, δημοσιογράφοι φωτογράφιζαν με τις μηχανές τους όλο το τοπίο, το βρώμικο νερό, τα πεθαμένα ζώα, τα σκουριασμένα απομεινάρια.

Κάποιοι άλλοι μάζευαν όποιο άρρωστο ζώο έβρισκαν μπροστά τους και προσπαθούσαν να το γιατρέψουν.

Δεν ήταν όμως μόνον αυτά. Σε λίγες μέρες έφτασαν και τα φορτηγά με κάτι αντλίες που μάζευαν το βρώμικο νερό ενώ κάποιοι άλλοι με γεραμούς προσπαθούσαν να σηκώσουν τα κατεστραμμένα και σκουριασμένα απομεινάρια της RIPOIL που κατέστρεφαν όλη την ομορφιά του τοπίου.

Ο δικηγόρος μαζί με τη δημοσιογράφο έδειξαν στον Πατέρα και τον Χριστόφορο τις εφημερίδες.

Το χωριό τους ήταν στην πρώτη σελίδα!

Πατέρας και γιός κοιτάχτηκαν στα μάτια συγκινημένοι. Θα προλάβαιναν άραγε να ξαναδούν τον τόπο τους από κοντά όπως κάποτε; Θα προλάβουν να δουν ξανά το νερό κρυστάλλινο;

Η δημοσιογράφος τους ανακοίνωσε ότι είχε κανονίσει να πάνε στο νοσοκομείο στα Γιάννενα για να κάνουν όσες οι εξετάσεις χρειαζόταν και θα ήταν όλες δωρεάν.

Έτσι, μετά από αρκετές ημέρες εξετάσεων και θεραπειών ο Πατέρας, η Σοφία και ο Χριστόφορος δεν διέτρεχαν πια κανέναν κίνδυνο για την υγεία τους.

Ο Φόρης, θα εξακολουθούσε να έχει τα αδύναμα άκρα, αλλά δεν θα τον κουβαλούσε πια στην πλάτη ο Πατέρας, αφού θα είχε το δικό του αμαξίδιο που του δώρισε ο δικηγόρος και έτσι θα πήγαινε όπου ήθελε μόνος του.

Επιστρέφοντας επιτέλους ξανά στον αγαπημένο τους τόπο δεν πίστευαν στα μάτια τους!

Είχε αρχίζει να θυμίζει κάτι από την παλιά εποχή. Όλα είχαν αρχίσει να δείχνουν πιο όμορφα!

Αυτή τη φορά, Πατέρας, γιός και Σοφία κατέβηκαν στο ποτάμι. Δίπλα στο ποτάμι.

Έβαλαν και οι τρεις τα χέρια τους στο νερό και άρχισαν να το πίνουν με λαχτάρα μέσα από τις χούφτες τους! (Πέτρος Λαμπράκης)

Το αγόρι, με σιγουριά που δεν χωρούσε αντίρρηση ή αμφιβολία, ξαφνικά ήξερε τι ήταν εκείνα κάτω.

«Άλογα!» είπε.

Κοίταξε και ο Πατέρας για να σιγουρευτεί πως το αγόρι έβλεπε καλά, αλλά είχε δίκιο. Από κάτω τους περνούσαν τρεις φιγούρες αλόγων και μία ανθρώπινη. Ένιωθε τον ενθουσιασμό του αγοριού, και κατάλαβε πως είχε πολύ καιρό να τον δει τόσο χαρούμενο. Δεν ήθελε να του στερήσει αυτή την σπάνια έκπληξη, και τον φορτώθηκε στην πλάτη κι άρχισαν να κατεβαίνουν την πλαγιά του βουνού.

Όσο κατέβαιναν, οι φιγούρες από κάτω τους γίνονταν πιο ξεκάθαρες. Ήταν μία γυναίκα, γύρω στην ηλικία του Πατέρα, που δεν την γνώριζε. Μόλις τους κατάλαβε, πήγε να τους πυροβολήσει, όμως κατάλαβε πως δεν ήταν επικίνδυνοι, και τους περίμενε να πλησιάσουν.

«Δεν σε έχω ξαναδεί εδώ γύρω» της είπε ο Πατέρας, «Ποιά είσαι;».

«Με λένε Σοφία Κωτσαρά» του απάντησε αυτή. «Δεν είμαι από αυτά τα μέρη. Γι' αυτό δεν με έχεις δει ξανά».

«Τα άλογα είναι δικά σου;» ρώτησε ενθουσιασμένα ο Χριστόφορος από την πλάτη του πατέρα.

«Όχι. Ήταν του πατέρα μου. Πέθανε πριν από τρεις μέρες. Του έλεγα πως δεν του έκανε καλό να μένει εδώ, αλλά δεν ήθελε να φύγει. Είχε κι άλλα άλογα, αλλά έχουν μείνει μόνο αυτά τα τρία. Ήρθα εδώ μόνο να τα πάρω και να τα πάω στον δικό μου στάβλο στα Γιάννενα».

«Έχεις δικό σου στάβλο;» είπε ο Φόρης. Και μετά από λίγο: «Πατέρα, μπορώ να σου πω κάτι;».

Απομακρυνθήκανε λίγο ενώ η Σοφία τους περίμενε. Στάθηκαν δίπλα σε ένα δέντρο, και ο Πατέρας ξεφορτώθηκε το αγόρι, για να μπορεί να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Πατέρα, ξέρω πως είχα πει πως δεν ήθελα να φύγω από το χωριό, αλλά αυτό ήταν πριν να μείνουμε μόνο εμείς. Πατέρα... θέλω να πάω στα Γιάννενα. Με την Σοφία και τα άλογά της. Αν μας θέλει. Νομίζω... πως θα είμαι... πως θα είμαστε χαρούμενοι μαζί της».

«Εγώ θέλω εσύ να είσαι χαρούμενος» του απάντησε σιωπηλά ο Πατέρας. «Να την ρωτήσουμε».

Μοιράστηκαν με την Σοφία όσα είχαν συζητήσει, και αυτή ήταν χαρούμενη να τους φιλοξενήσει. Έμεινε μόνη της, και ήθελε λίγη παρέα, εκτός από τα άλογά της. Οπότε έδεσαν τον Φόρη στην ράχη ενός καστανού αλόγου για να μην πέσει, ανέβηκαν και οι άλλοι στα άλλα δύο άλογα, και ξεκίνησαν για τα Γιάννενα. Ο Πατέρας δεν ήξερε γιατί άφησε τον γιό του να τον πείσει να ακολουθήσουν μία ξένη. Η αλήθεια ήταν πως φοβόταν να αφήσει το χωριό,

γιατί δεν ήξερε κάποιο άλλο μέρος, δεν θα ήταν το ίδιο. Όμως, για κάποιο λόγο, εμπιστευόταν την Σοφία. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί. Μπορεί να ήταν... ότι του θύμιζε την Αναστασία. Και αυτό τον ηρεμούσε. (Ηλέκτρα Σάτσελ)

Οι κάτοικοι που είχαν απομείνει στο χωριό σκέφτονταν πλέον πολύ σοβαρά να πάνε να ζήσουν στα Γιάννενα. Σε μία συγκέντρωση που έγινε στο προαύλιο της εκκλησίας ο Φόρης είπε: «Το χωριό μας έχει περάσει πολλές δύσκολες στιγμές. Ξέρω πως αν πάμε στα Γιάννενα, η ζωή μας θα καλυτερέψει. Δεν θα ξεχάσω όμως τα όνειρα που έχω κάνει, για τον τόπο μας. Εγώ θα εγκαταλείψω το χωριό, μόνο όταν με εγκαταλείψει η ζωή. Το μυαλό λέει να πάω στα Γιάννενα, όμως η καρδιά μου λέει να μείνω εδώ στο χωριό μας. Ένα πράγμα θυμάμαι από τη μητέρα μου, να ακούω την καρδιά μου και αυτό θα κάνω. Όποιος θέλει ας πάει στα Γιάννενα». Οι κάτοικοι του χωριού συγκινήθηκαν από τα λόγια του Χριστόφορου και αποφάσισαν να μείνουν για πάντα στο χωριό. Ο Χριστόφορος ξεκίνησε θεραπείες με την ελπίδα να περπατήσει και παρά το σοβαρό του πρόβλημα, η πίστη και η υπομονή του απέδωσαν και κατάφερε να σταθεί στα πόδια του. Αυτό βοήθησε τον πατέρα του να βγει σιγά σιγά από την χρόνια κατάθλιψή του, η οποία οφειλόταν στις ατυχίες του παιδιού του, ενώ γνώρισε μια γυναίκα την οποία παντρεύτηκε. Παράλληλα με τη βοήθεια της πολιτείας και τις προσπάθειες όλων, λύθηκε το πρόβλημα με το νερό. Όσοι είχαν φύγει, άρχισαν να επιστρέφουν στο χωριό, το οποίο σήμερα αριθμεί 100 κατοίκους, ενώ οι ήρωές μας πέρασαν ευτυχισμένα χρόνια... (Δημοβασίλης Αντρέας)

Ύστερα από την επίσκεψη στον Άγιο Χριστόφορο και την αξέχαστη βόλτα με τα άλογα, επέστρεψαν σπίτι. Υπήρχαν ακόμη προμήθειες παρόλα αυτά δεν πεινούσαν. Είχαν χορτάσει από τις νοστιμιές της κυρίας που τους φιλοξένησε. Την επόμενη μέρα ο Χριστόφορος διάβαζε το αγαπημένο του βιβλίο με τους καβαλάρηδες. Όμως κάτι τον απασχολούσε. Ήξερε πως κάποια πράγματα έπρεπε να αλλάξουν. Δεν έμεινε κανένας στο χωριό. Μόνο οι δύο τους. Και η κ. Αθηνά; Εξαφανίστηκε! Κάτι θα της είχε συμβεί, έτσι κι αλλιώς δεν πρόσεχε τον εαυτό της πλέον.

Είχε βραδιάσει, θα είχε μια δύσκολη νύχτα. Είχε πολλά να σκεφτεί. Κι αν κάποια μέρα έχανε τον πατέρα του; Έπρεπε να είναι έτοιμος για οτιδήποτε προκύψει. Κυρίως όμως να πάρει σύντομα μια σωστή απόφαση. Δεν άντεχε να βλέπει να βασανίζεται ο μόνος άνθρωπος που είχε και λάτρευε. Το επόμενο πρωί ήταν αποφασισμένος. Κάποια πράγματα θα άλλαζαν στο εξής.

« Είναι ακόμη διαθέσιμα τα σπίτια στον Κατσικά;» ρώτησε δειλά τον πατέρα.

« Ναι , θα περάσουν σε λίγες μέρες για να μάθουν πόσοι έχουμε απομείνει.» απάντησε εκείνος.

« Σκεφτόμουν, πως πρέπει να πάρουμε την απόφαση να δεχτούμε και να φύγουμε από εδώ. Θα είναι σίγουρα μια μεγάλη αλλαγή, αλλά πρέπει να πάρουμε αποφάσεις κοιτώντας το μέλλον.»

Ο πατέρας κοιτούσε περίφημος τον γιό του. Είναι αρκετά ώριμος και πήρε μια σωστή απόφαση. Θα ήταν μεγάλη απώλεια ο αποχωρισμός από τον τόπο που τόσο πολύ λάτρευε και γνώριζε κάθε μέρος του Σαμ την παλάμη του, όμως ο γιος του άξιζε κάτι καλύτερο.

Είχαν μαζέψει ελάχιστα πράγματα για να πάρουν μαζί τους. Όταν έφτασαν στον Κατσικά έπρεπε να κάνουν κάποιες γενικές εξετάσεις για να διαπιστώσουν εάν είναι υγιείς. Τελικά ο Χριστόφορος θα έμενε με μια οικογένεια που μετά χαράς δέχτηκε να τον φροντίζει. Όσο για τον πατέρα ο αποχωρισμός ήταν δύσκολος. Η ρύπανση του τόπου του πλέον τον είχε επηρεάσει αρκετά, και η κατάστασή του ήταν αρκετά σοβαρή. Ήταν ήσυχος παρόλα αυτά. Ήξερε πως ο γιος του θα είναι σε καλά χέρια και θα γίνει σπουδαίος στο μέλλον. (Ελισάβετ Φροκάι)

Το τέλος που εγώ θα ήθελα να δώσω σε αυτό το βιβλίο είναι να αλλάξει το κράτος στάση απέναντι στα χωριά. Θα ήθελα ο υπάλληλος που πήγε να τους επισκεφθεί να τους μάζευε όλους σε ένα σπίτι και να τους έλεγε πως η πολιτεία αποφάσισε να απομακρύνει τις σκουριασμένες εγκαταστάσεις και τις σκουριασμένες σωλήνες από τα βουνά. Θα τους ζήτηγε επίσης να παρακαλέσουν άλλους συγχωριανούς να γυρίσουν έτσι ώστε όλοι μαζί, γέροι και νέοι να βοηθήσουν στη γιατρεία του τόπου τους. Όλοι μαζί να ξαναχτίζαν τα πεσμένα σπίτια και να άνοιγαν το καφενείο, να ξαναλειτούργουσε το

σχολείο και να ξαναχτύπαγε η καμπάνα της εκκλησίας. Αντί λοιπόν να περιφρονούνται γερασμένοι είτε σωματικά είτε ψυχικά άνθρωποι με κλεισμένη άδεια όψη καλύτερα να γεμίσουν τα χωριά της Ηπείρου με νέους και νέες γεμάτες ζωή. (Μαστροβασίλη Καλλιόπη)

Ο Φόρης και ο πατέρας του ήταν σε δίλημμα. Δεν ήθελαν να αφήσουν τον τόπο τους αλλά από την άλλη δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να ζουν σε αυτές τις άθλιες συνθήκες. Μετά από πολλή σκέψη, οι δύο ήρωες με δάκρυα στα μάτια μαζεύουν τα πράγματά τους. Αποφασίζουν να ξεχάσουν το παρελθόν τους και να ξεκινήσουν από το μηδέν. Στα Γιάννενα η οικογένεια ξεκινά μια καινούρια ζωή. Ο πατέρας του Φόρη γνωρίζει και παντρεύεται μία γυναίκα, ενώ ο Φόρης γνωρίζει νέα μέρη και κάνει καινούριους φίλους. Εκπληρώνει και το όνειρό του και μαθαίνει ιππασία κάνοντας περήφανο τον εαυτό του και τον πατέρα του. Λίγα χρόνια αργότερα, η οικογένεια ζει ευτυχισμένα ξεχνώντας της άσχημες αναμνήσεις από το χωρίο και κρατώντας μόνο τις όμορφες. Και ίσως μία μέρα επισκεφθούν τον τόπο τους ξαναζώντας τις καλές αναμνήσεις. (Δημοπούλου Δήμητρα)

Μετά το άνοιγμα των σχολείων, την Πέμπτη 4 Ιουνίου 2020 πραγματοποιήθηκε εν τέλει διαδικτυακή συνάντηση με τον συγγραφέα. Τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να συζητήσουν μαζί του θέματα ανθρωπίνων σχέσεων, περιβαλλοντικά και κοινωνικά.

Ευχαριστούμε ολόψυχα

τη Διευθύντρια του σχολείου μας, κυρία Ελένη Δαμαλά για την υποστήριξη και τη βοήθειά της στην υλοποίηση του Προγράμματος,

τους μαθητές και τις μαθήτριες που με μεγάλο ενδιαφέρον, ζωντάνια και ενθουσιασμό στήριξαν αυτήν την προσπάθεια,

την κυρία Αρώνη για τις πολύτιμες συμβουλές της και την αρχική έκπτωση του βιβλίου,

τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας και την Σχολική Επιτροπή για τη χρηματική συνεισφορά τους προκειμένου όλοι οι μαθητές της Γ΄ Τάξης να αγοράσουν το βιβλίο σε συμβολική τιμή.

Οι συντονιστές του Προγράμματος

Τζένη Τζάνη, Παππάς Χρήστος και Φρούντζου Καλλιρρόη